

I Š J. W. G O E T H E ' S

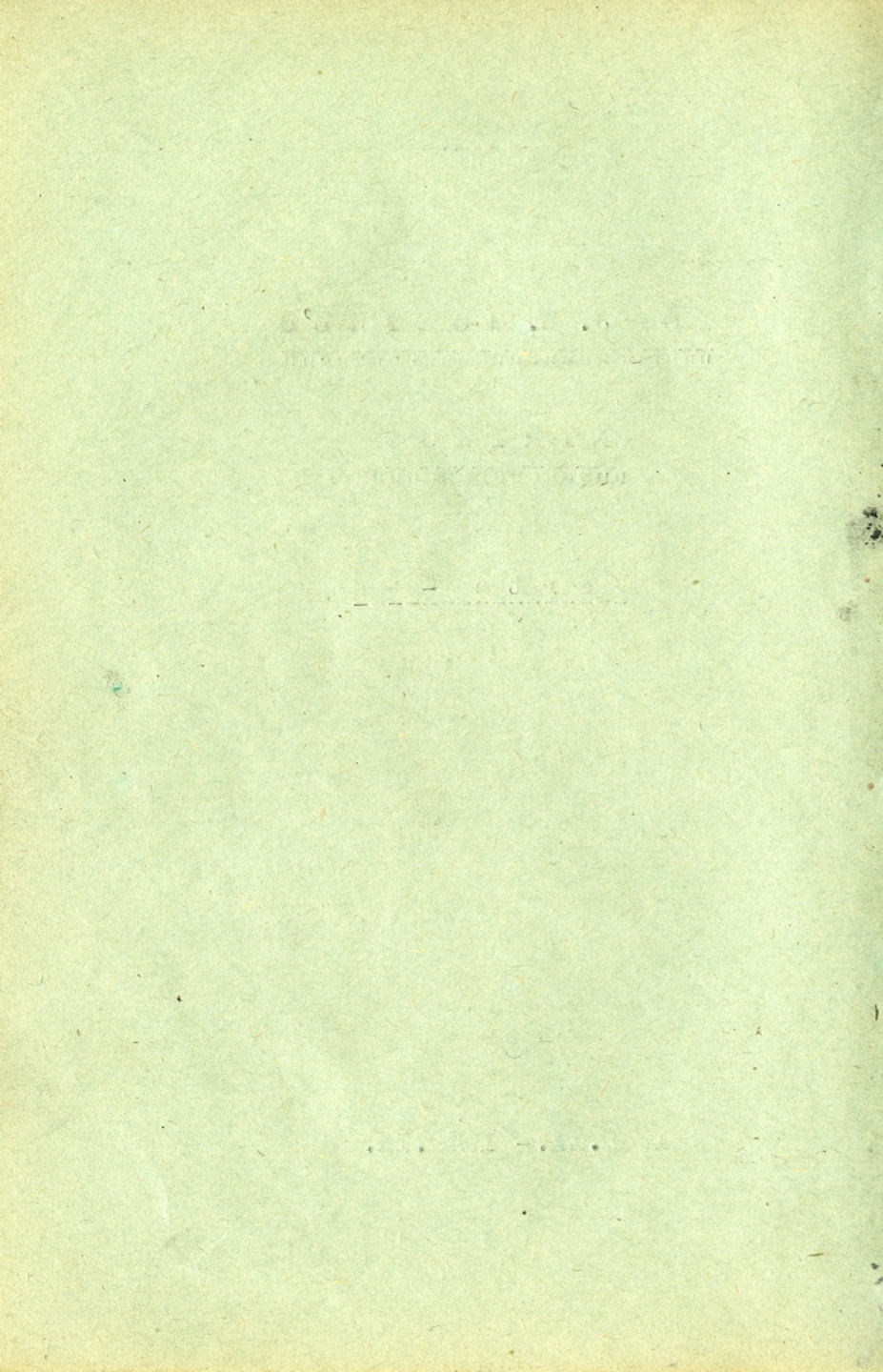

L Y R I K O S

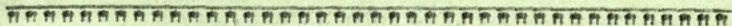

V e r t è - a s

1948.IX.- 1950.IX.

I. DAINOS

1. Mūzu sūnus

Miškais, laukais klajoti,
Dainelē švilpi, niuoti-
Kasdien keliu kitu.
Ir viskas aplink bunda
Ir visa kas sujunda
Sulig dainos taktu.

Aš vos galiu nustygti,
Kai ima gēlēs dygti
Ir medžiai skleist žiedus,
O kai žiema ateina,
Vēl traukiu naujā dainā
Apie džiaugsmus kitus:

Apie laukų platumą
Ir grožį ir skaistumą
Baltų žiemos gēliū.
Kai tie žiedai jau krinta,
Nauji džiaugsmi vėl švinta
Ant aukštumų žaliū.

Tenai pas liepą žalią
Jaunuomenės pulkelį
Sujudinu daina.
Vaikiną ir merginą
Svaigina ir šokina
Melodija mana.

Ji apsparnuoja padą,
Per kalnus klonius veda
Į mylimos namus.
O mūzos jūs auksinės,
Kada jai prie krūtinės
Ilsėsiuos aš ramus?

2. Džiaugsmas ir kančia

Žvejas, marių žvejas jaunas
Aš pakrantėj žuklavau,
Dovanas, kurios apgauna,
Mesdams jūron, dainavau.
O žuvelė suko vingiais,
Traukė meškerė mesta.
Dainos linksmos ir klastingos,
Ir žuvelė pagauta.

Vai, nuo kranto pėdas koju
Dirvom ir daubom sekiau,
Kol tamsioj gelmėj šiloju
Piemenaitę sutikau.
Ir akis žemyn nunėriau
Ir kalbėjau ir klupau.
Ji už garbanų man stvėrė,
Ir pagautas aš tapau.

Dievas žin, su kuo iš naujo
Leidžia laiką ji linksmu,
O aš jūron iškeliauju,-
Jūra siaučia ošdama.
Kai žuvelių daugel tuomet
Iškelia tinklai šlapi,
Aš norėčiau būt visuomet,
Visada tik jos glėby.

3. Auksakalio mokinys

Kaimynė mano, iš tiesų,
Mieliausia merguželė.
Vos tik dirbtuvėje esu,
Žiūriū jos krautuvelėn.

Ir aš kalu dailiai tada
Grandinę ar žiedelį
Ir vis mąstau, mąstau, kada
Toks žiedas bus Katrelei.

Vos ji langelį atdarys,
Čia renkasi miestelis,
Ir klega margas sukuryš
Ir perka pės langelį.

Ir aš kalu, kalu tada
Ir perdaužiu žiedelį,
Ir murma meisteris: kalta
Čia esanti mergelė.

Prekybą baigus, ji linkama
Tuoį paima ratelį.
Žinau, ką mąsto verpdama:
Tai viliasi mergelė.

Ratelį judesiu sparčiu
Vis mina jos kojelė.
Menu tuos kojinių raikščius,
Kuriuos daviau mergelei.

Frie savo lūpų raudonų
Ji pakelia siūlelį.
Kad būčiau vietoj tų linų,
Būčiuočiau, vai, mergele.

4. Kristutė

Blogiausias ūpas gali būt
Ir nuotaika liūdna,
Bet kai aš pas tave, Kristut,
Man viso ko gana.
Matau tave ir šen ir ten
Ir nežinau, brėngi,
Kodėl ir ko ir kaip tu man
Be galo patinki.

Akytė šėlmiška juoda
Ir antakiai juodi.
Tave pamačius, visada
Nušvinta man širdy.
Nerasit lūpų jūs tokių,
Veidų taip apvalių.
Ak, žvelgdamas tavin, akių
Pasotint negaliu.

Kai tave šokyj artimai
Sau prie širdies glaudžiu,
Sukuos smagiai, sukuos linksmi,
Savęs nebejaučiu.
Kai ima svaigti tau galva,
Aš judesiu tvirtu
Supu tave ranka sava,-
Man karalystė tu!

Kai tu iš meilės lyg sapne
Šalia manęs jauties
Ir, prisiglaudus krūtine,
Bučiuoji iš širdies,
Man kūnu bėga šiurpulys
Ligi kulnų pačių.
Širdy galia ir alpulys,
Džiaugiuosi ir kenčiu!

Kad taip perdien bučiuotum tu,
Nebūtų man ilgu,
O naktį su tavim kartu
Nė trupučio baugu.
Bet atsilygint pagaliau
Aš daug turiu vilties
Ir, jei kančia ta nesiliaus,
Numirt tau prie širdies.

5. Susitikimas ir atsisveikinimas

Širdis man mušė: tuoju į balną!
Ant žirgo sėdau skubomis.
Tamsa vakarė gaubė kalnus,
O žemė klostės miglomis.
Lyg milžinai ūkuos išryško,
Lyg bokštai liemens ažuolų.
Žiūrėjo iš daubų ir miško
Tamsą šimtais akių aklių.

Virš kalno debesų spindėjo
Mėnulis pro ūkus liūdnei,
Aplink ausis man plakės vėjo
Siaubingai užiantys sparnai.
Lyg šmėklos rodėsi ~~man~~ ant tako,
Bet buvo man drąsos gana.
Kokia ugnis man gyslom teka!
Kokia krūtineje liepsna!

Tave mačiau ir dziaugsmą tyrą
Iš tavo žvilgsnių pajutau,
O siela į tave taip sviro,-
Kiekvienas atdūsis tik tau.
Lyg rožinio, lengvučio vėjo
Visa tu apsupta buvai,
Ir koks švelnumas! Netikėjau,
Kad aš to vertas, o dievai!

Bet skirtis, ak, koks buvo skausmas
Su saule rytmečio skaisčia!
Koks pabučiavimas! Koks jausmas!
Kokia tau akyse kančia!
Aš nuėjau, o tu stovėti
Likai, i žemę žvelgdama.
Ak, laimė didelė mylėti
Ir mylimam būt palaima!

6. Su išpieštu kaspiniu

Anta kaspino ružavo,
Žaizdami ore lengvai,
Daug mažų žiedelių barsto
Man pavasario dievai.

Nešk juos ant sparnų, zefyre,
Jais jos rūbus nubarstyk,
Lai prieš veidrodį sustoja
Ji tokia linksmą, skaisti.

Lai save tarp rožių mato
Tartum rožė ji jauna.
Man, gyvenime o mielas,
Vieno vaizdo to gana!

Duok laisvai man savo ranką.
Ką jaučiu, juk tu žinai.
Lai mus jungs ryšys tvirtesnis,
Nei tie rožių kaspiniai.

7. Kovas

Štai sniegas vėl iškritęs.
Ne laikas dar kol kas,

Kad mielosios gēlytēs,
Kad mielosios gēlytēs
Išmargintų lankas.

Saulītė muš myluoja
Apgaunančia liepsna.
Ir kregždė dar meluoja,
Ir kregždė dar meluoja.
Kodėl? Ji tik viena.

Kaip linksmas būt galėsiu,
Jei aš dar vienas vis.
Bet kai mes būsim dviese,
Bet kai mes būsim dviese,
Tuoj vasara prašvis.

8. Atkaklioji

Piemenaitė rytą ėjo
Ir dainavo sau linksmą,
Net skambėjo ir aidėjo
Nuo jos balso toluma,
Taip lia-lia,lio-ra-lia...

Už balselį jai žadėjo
Tyrzis du tris ėriukus.
Pašaipiai ji pažiūrėjo
Ir vėl traukė pro juokus,
Taip lia-lia,lio-ra-lia...

Kaspinus jai siūlė kitas,
Antras širdį lig mirties,
Bet tik juokės ji iš šitų
Kaspinų ir iš širdies,
Tik lia-lia,lio-ra-lia...

9. Užburtoji

Vakaro žarom žėruojant,
Aš tyliai ėjau šilu.
Demonas ten fleita grojo,
Net aidėjo nuo uolų,
O lia-lia...

Jis mane pasisodino
Ir bučiavo taip saldžiai.
-Pūsk toliau,-prašiau vaikino,
Ir vėl pūtė jis skardžiai,
O lia-lia...

Liūdesys man slegia širdį.
Jau ramybė prarasta.
Ausyse dabar man girdis
Amžinai tik fleita tą,
Tik lia-lia,lio-ra-lia...

10. Tyrų rožė

Ir pamatė vaikas rožę,
Rožę tyrumą,
Skaisčiau, tartum ryto grožis,-
Bėgo pažiūrėti rožės,
Žvelgė su džiaugsmu.
Rožė, rožė raudonoji,
Rožė tyrumą.

Vaikas tarė:-Tave skinsiu,
Rožė tyrumą!
Rožė tarė:-Apsiginsiu!
Amžinai tau įskaudinsiu
Dyglis aštrumu.

Rože, rože raudonoji,
Rože tyrumų.

Ir tas vaikas nusiskynė
Rožę tyrumų.

~~Rožė čirė jam ir gynės, Nei dygliai jos neapgynė,
Bet negelbėjo grumtynės, Oi nei ai, ir ta grumtyne
Nei de ja skausmų. Baigė jai skausmų.~~

Rože, rože raudonoji,
Rože tyrumų.

11. Šokio daina

Abejingieji

Eik čia, gražuole, su manim pašokti,
Šokiai papuošia juk šventės dienas.
Jei tu ne mano-gali mano tapti,
O jei nebūsi-pašokime bent.
Eik čia, gražuole, su manim pašokti,
Šokiai papuošia juk šventės dienas.

Jautrieji

O mylimoji, kas būtų šios šventės,
Kas būtų šis šokis, brangi, be tavęs?
Mano nebūtum, aš šokt negalėčiau,
Būsi visuomet, -bus šventė gyvent.
O mylimoji, kas būtų šios šventės,
Kas būtų šis šokis, brangi, be tavęs?

Abejingieji

S

Lai jie sau mylis, o mes pašokim.
Meilei kankinant, kas šokt benorės?
Sukime draugiškai, sukime ratą,
Lai jie sau prieblando j slenka šilan.
Lai jie sau mylis, o mes pasišokim,
Meilei kankinant, kas šokt benorės?

Jautrieji

Lai jie sau šoka, o mes vaikštinėkim!
Meilės vaikštyne-tai šokis dangaus.
Girdi Amūras tenai juos juokaujant,
Vieną kart keršys, jis keršys jiems greit.
Lai jie sau šoka, o mes vaikštinėkim.
Meilės vaikštyne-tai šokis dangaus.

12. Stalo daina

Nežinau, kas taip mane dieviškai sveikina,
Dieviškai sveigina,
Skristi net ligi žvaigždžių
Man sparnus augina.
Bet geriau aš liksiu čia,
Sakant tiesą gryną,
Iš to džiaugsmo mušt stalan
Prie dainos ir vyno.

Nenustebkite, draugai,
Kad aš taip švaistausi, -
Tai yra juk, iš tiesų,
Žemėje mieliausia.
Ir todėl prisiekiu štai
Su širdim gryniausią:
Nepaliksiu jūsų aš,
Niekur nekeliausiu.

Kai dabar visi kartu
Mes linksmi puotaujam,
Pagal dainą šią stiklai
Lai skambėt neliauja.
Šimtą mylių pas draugus
Draugas atkeliauja.
Susidaužkime! Stiklai
Lai skambėt neliauja.

Kas gyvenimą tikrai
Kuria, - tegyvuoja!
Mūs karalius tegu bus
Pagerbtas pirmuoju.
Savo kraštą drąsiai jis
Gint nuo priešų stoja,
Apie labą mūs visų
Nuolatos galvoja.

O dabar tebus už ją
Pagal madą seną.
Lai kiekvienas savąją
Ritie/riškai mena.
Lai gražuolė mato tai, -
Jai šis stiklas mano,
Lai laimingai visada
Mylima gyvena.

Kelkim dviem ar trim draugam
Tretiją bokalą,
Tiem, kur džiugesio dienom
Vieši prie mūs stalo,
O naktim tamsiom, liūdnom
Skausmą pasidalo, -
Tiem, seniems arba naujiems,
Tretiją bokalą.

Plakas vis platyn srovėj
Vilnys neskaitytos, -
Dabar gerkim už draugus
Mūsų puotos šitos,
Tuos, kur drąsiai ir tvirtai
Stoja viens už kitą,
Šviečiant laimės spinduliams
Ar nelaimėi kritus.

Daug kas linksminas kitur,
Kaip mes prie šio stalo.
Lai linksmai ir jie visi
Kelia sau bokalą!
Nuo versmės lig pat žiočių
Daug malūnų mala,-
Lai laiminga žemė bus
Nuo pradžios lig galo.

13. Gražioji naktis

Aš palieku tą trobelę,
Kur gyvena mylima,
Atsargiai skinuos sau kelia
Tylaus miško tankuma.
Dvelkteli švelnus zefyras,
Mėnuo žvelgia pro lapus,
O beržai, žemyn pasvirę,
Siunčia jam saldžius kvapus.

O kaip vėsumu gaivina
Vasaros puiki naktis!
Ir kokią palaimą gryną
Jaučia tylumoj širdis!
Stebuklinga! Bet vis viena
Tūkstantį tokių naktų
Atiduočiau, jei bent viena,
O brangi, man skirtum tu.

14. Vasarą

Lanka visa
Taip spindi rasa!
Lyg sunkūs perlai,
Aplink augalai!

O po miškus
Toks vėjas lakus!
Skaisčiam saulutės spinduly
Giesmė paukštelio taip meili!

Tenai tačiau,
Kur mielą mačiau,
Namely tam
Mažam, žemam
Ir uždaram,
Nuo saulės paslėptam,
Kur dingo žemės platuma,
Kur dingo josios puikuma!

15. Laimė iš tolo

Gerk per dieną, o jaunuoli,
Laimę iš akių gražuolės
Ir sapnuok ją naktį tu.
Mylinčiam geriau nėr nieko,
Bet didesnė laimė lieka
Būt nuo mylimos atstu.

Tau ir laikas ir tolybė,
Kaip slapta žvaigždžių galybė,
Kraują užliūliuot padės,
Tavo meilė taps skaidresnė,
O širdis kas kart lengvesnė,
Laimė gi tiktai didės.

Jos nepamirštu per dieną,
Bet esu ramus vis viena,
Man taip linksma širdyje.
Pasaką kuriuos aš dailią,
Garbinimu virsta meilė,
Geismas gi-šviesia svaja.

Džiaugtis saulėj pasikėlęs,
Pats lengviausias debesėlis
Taip neplaukia erdvėje,
Kaip širdis ramybėj ,laimėj,
Per didi pavydai,baimei.
Amžinai myliu aš ją!

16. Belindai

Kam mane tu trauki taip galingai
Į prabangą tą?
Ar ramus jaunuolis ne laimingas
Aš buvau tada?

Savo kambarėly užsisklendęs,
Guldavaus tykus.
Mėnesio šturpioj šviesoj paskendęs,
Leidaus į miegus.

Man sapnavos valandos auksinės
Džiugesio skaistaus,
Tavo mielą atvaizdą krūtinėj
Taip giliai jutau.

Ar esu dar tas,kuri ant stalo
Tarp šviesų laikai,
Priešais veidus ,atgrasius be galo,
Nuolatos statai?

Vasaros žiedais jau nesigėri
Siela kaip tada.
Kur tu, angele, ten džiaugsmas ,gėris,
Meilė ir gamta.

17. Prisimenant

Kai vėl vynuogės pražysta,
Bosuose sujunda vynas,
Rožių kvapas kai pasklysta,
Nežinau, kas daros man.

Ašaros per skruostus ritas,
Tokios tyros, tokios grynos,
Ilgesys neapsakytas
Degina krūtinę man.

Ir sakau aš sau galiausiai,
Viską, viską prisiminęs:
Tai tokiom dienom gražiausiom
Kadais Doris degė man.

18. Liūdesys

Saldžios rožės, jūs jau vystat,
Aš nesipuošiau jums.
Tai žydėkit, ak, kai plyšta
Man iš sielvarto širdis.

Tas dienas minėt man liko,
Kaip buvai brangi, mąstyt.
Pirmo pumpurėlio tykot
Sodan ašėjau anksti.

Ir žiedus visus ir vaisius
Sunešiau po kojų tau,
Kad abiem mum meilė skleisis,
Viltį bundant aš jutau.

Saldžios rožės, jūs jau vystat,
Aš nesipuošiau jums.
Tai žydėkit, ak, kai plyšta
Man iš sielvarto širdis.

19. Prie upės

Tekėkit, mielosios dainužės,
Į jūrą užmaršties liūdnos,
Lai joks vaikinys jus gegužųj,
Anei mergaitė nedainuos.

Vien mano meilę jūs minėjot,
Bet ji nelaikė pažadų,-
Rašiau aš jus vandens srovėje,
Lai jus ir nuneša vanduo.

20. Nutolusiajai

Ar jau iš tikro, mylimoji,
Tu man pražuvusi esi?
Kiekvienas žodis dar kartojas
Ir nuolat skamba man ausy.

Taip kaip keleivis ryto metą
Tik veltui žvalgos į erdves,
Bet vyturio aukštai nemato,
Nors girdi giedant virš savęs,-

Taip ir man žvilgsni veltui traukia
Laukų ir pievų toluma,
Ir visos dainos tave šaukia:
-Sugrižk, sugrižk, o mylima!

21. Atsisveikinimas

Leisk akim sudiev tau tarti,
Jeigu lūpom negaliu.
Ak, sunku, nors šiaip ištvirti
Viską vyriškai galiu.

Dabar kelia vien tik skausmą,
Kas svaigindavo kadai:
Pabučiuoji taip be jausmo,
Ranką duodi taip šaltai.

Tas meilus, dailus snukutis,
Kaip jis džiugino tada!
Taip tedžiugina žibutė,
Kovo rytą nuskinta.

Bet neskinsiu jau žibutės
Anei jokios rožės tau,
Šį pavasarį, Pranute,
Rudenį aš pajutau.

22. Mignon'ai

Miršum lygumos ir upės
Jau vežimas saulės supas.
Ak, tai kyla ji skliautais,
Taip kaip tavo mano skausmas,
Anas jausmas
Kelias visada rytais.

Naktį poilsis man menkas,
Nes sapnai per miegą lankos
Tokie niūrūs visada.
Taip jaučiu aš galią skausmo,
Iš to jausmo
Veikiančią tyloj slapta.

Ten žemai jau metų metais
Daug laivų ant upės matos.
Jie nuplaukia, tik deja,
Nuolatinis mano skausmas,
Anas jausmas
Nenuplaukia srovėje.

Reikia man dailiai dabintis
Rūbais ,išimtais iš spintos,
Nes šiandien šventa diena.
Nieks nejaučia, kad iš skausmo
Dėl to jausmo,
Ak,širdis man krūvina.

Nors vienam man reik raudoti,
Linksmą aš galiu vaizduoti,
Net atrodyt raudonai.
Kad galėčiau mirt iš skausmo
Dėl to jausmo
Būčiau jau karste senai.

23. Linai

Mylimoji, jei skaitysi
Kada nors tu šias eiles,
Tai pakelki virš klavišų
Kaip tada rankas dailias

Ir jautriai į juos suduoki,
Pirm nei žvelgsi į lapus.
Neskaityki! Tik dainuoki,
Tai tie lapai tavo bus.

Dainos knygoj-tai vien raidės,
Baltumoj ženklai juodi,
Tik iš lūpų jos tau aidi
Taip, jog gali plyšt širdis.

24. Atrasta

Aš šiaip sau kartą
Miškanėjau,

Ieškoti nieko
Ten nemaniau.

Žiūriu, gėlytė
Štai pavėsy,
Tartum žvaigždėlė
Skaisti, šviesi.

Gal skint? Bet taria
Balsu tyliau:
-Argi nuvysti
Aš taip turiu?

Tat su šaknelėm
Iškasęs ją,
Namo parnešęs,
Savam sodne

Pasodinau vėl,
Ir man jinau
Lapoja žydi
Gražiai tenai.

25. Mylimojo artuma

Menu tave, kai saulė jūroj žėri
Virš mėlynų gelmių
Ir kai mėnulis, spindulius pabėręs,
Sumirga ant versmių.

Matau tave, vos dulkės tik pakyla
Ant tolimų kelių,
Ant siauro liepto naktį gūdžią, tylią
Virš prarajų gilių.

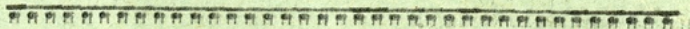
Girdžiu tave, kada vilnis pakyla,
Dusliai suošdama.

Einu dažnai pasiklausyt į šilą,
Kai spengia tyluma.

Aš su tavim, nors būtum tu už marių,
Mes visada kartu!

Nusėda saulė, žvaigždės šviesą žeria,
O kad čia būtum tu!

II. B A L A D Ė S

26. Mignon

Žinai tą šalį, kur citrinos žydi,
Kur apelsinai tamsiuos lapuos švyti,
Vėjeliai švelnūs, iš dangaus atklydę,
Tyliąsias mirtas, aukštą laurą lyti.
Ar tu žinai?

O mylimasis su tavim
Norėčiau traukt tenai, tenai!

Žinai tą rūmą? Ant šulų jis kyla,
Žėruoja kambariai, ir spindi salė,
Ir žvilgsniais klausia marmuro stovylos:
Kas nuskriaudė tave, švelnus vaikeli?
Ar tu žinai?

Gynėjau mano, su tavim
Norėčiau traukt tenai, tenai.

Žinai tą kalną ir jo tako vingius?
Ten mulas debesyse ieško kelio,
Urvuos gyvena slibinai baisingi,
Uolas nuverčia krintantys upeliai.
Ar tu žinai?

Ten veda kelias mūs! O leisk
Mum, tėve, vykt tenai, tenai!

27. Tulės karalius

Tai buvo Tulėj karalius-
Širdis ištikima.
Jam dovanojo taurę
Meiluzė mirdama.

Iš jos lyg niekur nieko
Jis gėrė puotoje,
Tik ašaros jam tryško,
Kai tuštino jis ją.

Kai jam mirtis artėjo,
Visus turtus tada
Paliko savo ainiams,
O sau tik taurę tą.

Jis pokylyj sėdėjo
Diduomenės būry
Ten, ant pat jūrą kranto,
Aukštoj tėvų pily,

Ir, paskutinį kartą
Gyvenimo ugnies
Išgėręs, metė taurę
Į sukuri vilnies.

Dar matė, kaip jo taurę
Skandino vandenai,
Ir akys užsimerkė
Karaliui amžinai.

28. Dainius

Ką ten už vartų aš girdžiu?
Kas drumsčia rūmų tylą?
Lai aidas tų dainų skardžių
Mūs salėje prabyla!

Karaliustarė tai oriai,
O pažas greitai ir vikriai
Išbėgo dainiaus kviesti.

O ponai, sveikinu aš jus,
O sveikos damos kilnios!
Koks šičia nuostabus dangus,
Žvaigždžių šviesiųjų pilnas!
Kaip žėri salė dyvinai!
Tačiau ne laikas man nūnai
Stebėtis ir gėrėtis.

Suvirpo kankliai užgauti,
Pilnai suskambo tonai.
Ir klausės ritieriai rimti
Ir gražios kuklios ponios.
O sužavėtas jo dainų,
Karalius liepė dovanų
Jam duot grandinę aukso.

Karaliau, man nereikia jos,
Duok ritieriam už ryžtą!
Vien nuo jų išvaizdos narsios
Juk priešio ietys plyšta!
Ją savo kanclerini duok tu
Ir leisk jam prie kitų naščių
Šią naštą dar pridėti.

Tartum paukštelis ant šakos,
Aš taip dainas dainuoju,
Nereikia man kitos algos,
Daina alga manoji.
Prašysiu vieno aš tiktai:
Geriausio vyno sklidinai
Pripilt man aukso taurę.

Ir geria taurę jis lėtai:
O koks gaivas šis vynas!
Laimingi tie namai, kur tai
Tik mazmožiu vadinas.

Lai laimę jums likimas neš,
Dėkokit Dievui taip, kaip aš
Už vyną jums dėkoju.

29. Žvejys

Putojo vandens, vandens tvino,
Sėdėjo ten žvejys,
Ramus žiūrėjo, kaip kabinos
Jo meškeren žuvis.
Taip jam besėdint, taip bežiūrint,
Prasiskiria vilnis,
Išnyra iš gilybių jūros
Gražuolė moteris.

Ji jam kalbėjo, jam dainavo:
Kam tu manas žuvis
Krantan vilioji pinklėm savo,
Kur laukia jų mirtis.
Kad tu žinotumei, kaip gera
Žuvelei čia dugne,
Panirtum pats į gelmę marių,
Gyventum pas mane.

Ar saulė jūron nepanyra
Ir mėnuo vandeny?
Ar iš bangų jie vėl nekyla
Da sykius gražesni?
Argi gilus dangus nėtraukia,
Spindis vaiskioj vilny?
Ar tavo atvaizdas nešaukia,
Atšviestas vandeny?

Putojo vandens, vandens tvino,
Jam kojas plaudami,
Ir meilės ilgesiu patvino
Širdis lig tol rami.

Ji jam kalbėjo, jam dainavo,
Ir taip pražuvo jis:
Pas ją ten puolė, ją pagavo
Ir nunešė vilnis.

30. Alksnių karalius

Kas joja taip vėlai nakties laiku?
Tai tėvas, nešinas savo vaiku.
Jis laiko vaiką rankose tvirtai
Ir globia ir glaudžia mažytį kerštai.

Sūneli, kam savo veidelį dangstai?
Ar alksnių karalių tu, tėve, matai?
Štai jis su kerūna ir su uodega...
Sūneli, tai ūkanų skraistė pilka.

"Vaikuti mielasis, tu eik su manim,
Gražiai pasižaisime mes sūtavim.
Galiu aš tau duoti margųjų gėlių
Ir spindinčių auksu drabužių dailių."

O tėve, tėveli, sakyk, ar klausai,
Ką kalba karalius, ką žada jisai?
Nurinkti, vaikeli, ir būki tylūs:
Tai vėjas šiušena sausūs lapelius.

"Ateiki, vaikuti, aš laukiu seniai,
Priims mano dukros tave maloniai.
Jos šoka per naktį dailiai ratelius,
Užsups jos tave, užmigdys, užliūliuos..."

Tėveli, tėveli, ar tu nematai:
Tai žaidžia karaliaus dukrelės antai.
Sūneli, sūneli, matau aš gerai:
Tai linkčioja vėjui žilvyčių kerai.

"Esi man gražus, ir tave aš myliu.
Nenori ateit-tai pagrobtį galiu"
Laikyk, o tėveli, ranka tvirtėse,
Tai alksnių karalius jau grobia mane.
Ir tėvas greit joja, jam daros baugu,
Jo rankose vaikas netenka jėgų.
Pasiekia namus po audringos nakties,
Bet vaikas jau miega ramybėj mirties.

31. Numirėlių šokis

Kai bokšto sargas nakties vidury
Iš aukšto į kapines žiūri,
Mėnulio šviesa štai sužimba skaidri,
Ir kapinės švinta paniūrė.
Sujunda kepai vozdamiės, verdamiės,
Ir vyrai ir moters, iš jų keldamiės,
Ilgais marškiniais pasirodo.

Ir tuoj, pasišokti smagiai geisdami,
Skeletai į ratą rikiuojas:
Turtuoliai ir vargšai, seni ir jauni,
Bet pinas jiems marškosna kojos.
Kadangi gėdos jie nežino seniai,
Visi pasipurto, ir jų marškiniai
Baltuoja ryškiai ant kalnelio.

Ir kraipo jie kojas ir švaisto rankas,
Čia mostų matyti visokių.
Ir tarška ir barška tuo tarpu kažkas,
Lyg mušdamas taktą jų šokiui.
O sargui juokingi tie šokiai visi,
Piktoji pagunda jam kužda ausy:
-Tu eik ir paimk vieną maršką!

Kaip tarė-padarė! Ir bėga jis greit
Dabar už pašventintų durų.
Mėnulis dar vis tebešviečia skaidriai
Į griaučių bešokanti būrį.
Bet vienas po kito štai sklaidosi jau
Ir, savo marškas užsimetę, tuojau
Pranyksta visi po velėna.

Tik trepsi ir graibos paviršiu į ilgai
Dar vieno numirėlio griaučiai.
Gal bus jį sužeidę bešokant draugai?
Bet ne! Savo maršką jis jaučia.
Į bokšto duris ima belstis piktai,
O kryžiai metalo virš durų aukštai
Žėruoja bokštą sargio laimei.

Bet maršką jam reikia atgaut po galų!
Iš kailio jis nirsdamas nerias
Ir, stvėręs už gotišku papuošalų,
Į viršų per atbrailas karias.
Dabar vargšas sargas tikrai jau prazus:
Į didelį vorą visai panašus,
Vaiduoklis jau tuoj bus viršūnėj.

Ir sargas suvirpa, išblykšta staiga.
Mielai atiduotą jis maršką!
Nebuvo sekundė tokia dar ilga!
Jau griaučiai viršūnėje barska.
Bet merkias mėnulio šviesa gėsdama,
O bokšte galingai suaidi pirma,
Ir griaučiai ant žemės sudūžta.

32. Lobių kasėjas

Be skatiko ir be tipo
Man taip slinko ilgos dienos.

Vargas nelabumas vienas,
Būt turtingam-tai žavui!
Taip mane jis gundyt klupo,
Ir ėjau kas lobio ašen,
Pagal sutartį užrašęs
Sielą jam krauju savu.

Brėžiau ratą šalia rato,
Stebuklingą ugnį kuriau,
Kaulus ir žoles užbūriau,-
Burtus atlikau visus.
Ir maniau iškast bematant
Užburtųjų lobių krūvą.
O naktis juodžiausia buvo,
Siuto viesulas baisus.

Bet iš tolo pastebėjau:
Mušant dvylikta, sužibęs
Artyn slinkti iš tolybės
Ėmė žiburys skaistus.
Burtai nieko nepadėjo:
Nušvietė greit naktį niaurią,
Nešdamas liepsningą taurę,
Jaunikaitis toks grakštus.

Žvelgė akys šviesios, žavios
Po tirštais gėlių vainikais.
Tamsamai nakties pranykus,
Ižengė ratan jisai.
Iš taurės man gerti davė.
Tiko man šviesusis vynas,
Aš galvojau: tas vaikinąs
Bus ne blegas su visai.

Gerktvirtybę, gerkti drąsą!
Ir ką reiškia tai, supratęs,
Šituos savo burtus metęs,
Čia daugiau nebeit prisiek.

Tie kvailiai, kur lobį kasa!
Sunkiai dirbk, būk ištvėrimingas!
O po darbo švėsk laimingas!
Tik šiam burtui tu tikėk.

33. Vaikščiojantis varpas

Gyveno vaikas, kurs labai
Bažnyčion eit nemėgo,
Ir vos šventadienio sulauks,
Lakstyt laukuosna bėgo.

Mama jam sakė: -Melstis lėk,
Vos varpui suskambėjus!
Jei neklausysi, nusinėš
Tave jis pats, atėjęs.

Bet vaikas mąsto: juk aukštai
Tas varpas bokšte karo,
Ir nepaklausęs, kaip matai,
Laukuosna vingį daro.

O varpas, varpas tyli jau...
Bet gal mama meluoja...
Tik kas per siaubas iš paskos?!
Tai varpas atsiūbuoja!

Jis lekia sverdėdamas greit,
Vaikelis gi nubalęs
Krypuoja, blaškos kaip sapne,-
Apvožt jį varpas gali.

Bet susipranta pagaliau,
Ir kiek tik leidžia jėgos,
Per krūmus, pievas ir laukus
Tiesiog koplyčion bėga.

Dabar šventadieniais visad,
Tą siūbą prisiminęs,
Suskambus varpui, bėga jis
Koplyčion pirmutinis.

34. Jaunuolis ir malūno upelis

Jaunuolis

Kur tu, upeli, per laukus
Srove krištolo
Toks tyras, linksmas ir smagus
Plauki iš tolo?
Ko bėgi tu ieškoti čia,
Man pakuždeki paslapčia?

Upelis

Buvau aš laisvas kitada,
Kol srovę sravią
Jie nukreipė vaga kita,
Mane pagavę.
Aš pro malūną bėgt turiu
Ir sukti jį sriautu stipriu.

Jaunuolis

Skubi sau kūždamas tyliai
Tu įmalūną
Ir nežinai, kas man giliai
Krūtinej tūno.
Malūninkaitė ten jauna
Gal žvelgs tavin su šypsena?

Upelis

Kašrytą skuba ji anksti
Pas sriautą sraunų
Ir ten žavinga ir skaisti
Sau veidą plauna.
Krūtinė jos pilna, balta,
Aš net garuot imu tada.

Jaunuolis

Jei meilė gali net šaltam
Sriaute užginti,
Kaip kraujui degančiam, karštam
Dėl jos nurimti.
Tik vieną kart pamačius ją,
Gyvent jau reik ilgesyje.

Upelis

Tada ant ratų aš kreptu
Smarkus itūžęs,
Ir nuo sukilusių sriautų
Malūnas užia.
Kai ji sujudina mane,
Veržiuos jėga aš didesne.

Jaunuolis

Tur būt, tau niekada skausmų
Kentėt neteko.
Ji juokdamos, balsu linksmu
-Keliauk, -tau sako.
Ar gali sulaikyt tave
Ji meilės šypsena žavia?

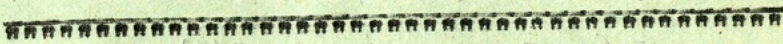
Upelis

Iš ten man būna ,ak, sunku
Tolyn tekėti:
Taip nenorom rangaus lauku
Ir taip iš lėto.
Jei nuo manęs pareitų tai,
Atgal sugrižčiau, kaip matai.

Jaunuolis

Drauguži tų pačių skausmų,
Man skirtis reikia,
Bet aš tikiuos: gal su džiaugsmu
Man ūši veikiai.
Tu bėk ir pasakyki jai,
Ko trokštu ir viliuos tyliai.

III. ĮVAIRŪS EILĖRAŠČIAI

35. Mergaitė kalba

Tu toks tylus, o mano mylimasis,
 Lyg šita tavo marmuro stovyla,
 Kurioj jokia gyvybė neprabyla, -
 Tu dar rūstesnis, nei akmuo šaltasis.

Už skydo slėptis - tai juk priešo ginklas,
 Bet draugas turi kaktą atidengti.
 Tavęs^o ieškau, tu - manęs išvengti,
 Būk pastovus, kaip šis akmenis paminklas.

Kuri iš jų man reiktų pamyluoti?
 Ar šaltį kešt iš abiejų turėsiu,
 Nea vienas gyvas, antras - akmeninis?

Tai imsiu taip šį akmenį bučiuoti,
 Kol tu, mane nuo jo karštai atplėšęs,
 Pradėsi glaust su meile prie krūtinės.

36. Augimas

Dar mažas vaikas tu buvai įpratus
 Bėgt su manim pavasarį į pievas.
 Tokiai dukrelei, kaip švelniausias tėvas,
 Namus aš būčiau laimindamas statęs.

O kai pasaulį tu ėmei stebėti,
Namų ruošą tavasis džiaugsmas darė.
Tokia sesuo! Buvau aš užsidaręs:
Ak, kaip galėjau tau tai patikėti!

Dabar esi suaugusi mergaitė,
Man meilė siaučia širdyje aistringai.
Gal apkabinti? Palengvint kančią klaikią?

Bet, ak, atrodo tu kaip karalaitė
Ir stovi pasikėlus taip didingai,
Jog tavo žvilgsniui nusilenkti reikia.

37. Išpėjimas

Kai žemėj paskutinio teismo dieną
Pradės trimitai plyšauti ir spiegti,
Tada turėsime sąskaitą patiekti
Už žodį, veltui ištartą kiekvieną.

Kas bus tada su žodžiais meilingiausias,
Iš kurių pyniau tau vilionę dailią,
Laimėti trokšdamas jais tavo meilę,
Jei veltui leisi juos pro savo ausį?

Todėl apsigalvok, miela mergyte,
Atmink, kiek daug aš tau jau priplepėjau,
Kad nereikėtų žemei skausmo kęsti,

Nes jei už viską teks atsiskaityti,
Ką be naudos aš tau tikrai šnekėjau,
Tai diena teismo gali metais tęstis.

38. Aplankymas

Myliną norėjau aplankyti,
Bet jos durys buvo užrakintos,
Tačiau raktą aš turiu kišenėj,
Ir štai mielos durys jau atvertos.

Salėje nebuvo mylimosios,
Jos nebuvo nė gyvenamajam,
Tik tyliai jos kambarį pravėręs,
Ją dailiai įmigusių radau ten,
Apsirengusią ant sofos gulint.

Buvo ji bedirbdama užsnudus:
Mezginys suvirbalais ilsėjos
Tarp dailiai sudėtų josios rankų.
Šalia jos tenai aš atsisėdau
Ir svarsčiau, ar verta man ją žadint.

Aš stebėjau nuostabią ramybę,
Anta jos blakstienų besiilsint,
Lūpose švelni ištikimybė,
Skrustuose toksai meilumas matės,
Ir širdies gerutės nekaltybė
Tvinkčiojo jos švelnioje krūtinėj,
Gi kiekvienas sąnaris gulėjo,
Taip dailiai nuo miego atsileidęs.
Draugiškai, švelniai į ją žiūrėdams,
Pajutau kas kart mažėjant norą
Savo mieląją iš miego kelti.

O mieloji, aš mažčiau, net miegas,
Netikruju broožų išdavikas,
Tavyje negali atidengti
Nieko, kas man nuomonę gadintų.

Štai užmerktos tavo mielos akys,
Kurios atviros mane taip žavi,
Nejuda tos švelnios tavo lūpos
Žodžiui anei bučiniui saldžiajam,
Atsileidę burtų pančiai-rankos,
Kuriomis mane dažnai apjuosi,
Nejuda piršteliai, tokie miklūs
Jautriai glostyti ir glamonėti.
Jei apie tave galvodams klystu,
Jei iš meilės kartais apsigaunu,
Tai pajust turėčiau, kai Amūras
Prie manęs dabar be raikščių stovi.

Aš ilgai sėdėjau ir džiaugiausi
Jos verte, savim ir savo meile.
Mieganti jinai man taip patiko,
Jog aš nutariau jos nebežadint.

Ir padėjęs porą apelsinų
Ir dvi rožes anta jos stalelio,
Išėjau iš kambario atsargiai.

Kai atvers akis gerutė mano,
Pamatys šias dovanas spalvingas,
Ji stebėsis: durys užrakintos,
Kas atnešt tai draugiškai galėjo?

Kai šią naktį sutinku ją vėliai,
Džiaugias ji ir draugiškai atmoka
Man už šitą jautrios meilės auką.

39. Vidurnaktį

Vidurnaktįėjau dar mažas vaikas
Į tėvo, pastoriaus, namus baukščiai
Pro kapines; o tų žvaigždžių be saiko
Padangėj degė jau per daug skaisčiai;
Vidurnaktį.

O kai vėliau kitais takais skubėjau,
Kai jau man širdį traukė mylima,
Žiemų pašvaistę ir žvaigždes regėjau,-
Iš jų į sielą liejos palaima;
Vidurnaktį.

Kol prieblandoj galiausiai patekėjo
Šviesi, skaisti mėnulio pilnatis,
Ir greit mįslingai ir klusniai apskriejo
Ir praeitį ir ateitį mintis;
Vidurnaktį.

40. Sužadėtinis

Vidurnaktį miegojau, o švytėjo,
Lyg būt diena, jos veidas man sapne,
O kai diena su saule vėl atėjo,
Man rodės, siaučia tamsuma mane,

Nes truko jos, ir aš dėl jos pakėliau
Dienos vargus po saule taip kaitria,
Tačiau kaip miela po to buvo vėliai
Ją susitikt vėsiajam vakare.

Už rankų susiėmę, mes regėjom,
Nuriedant saulę nuo dangaus skliautų.
Akysna akys žvelgdamos kalbjo:
Tikėk, jį vėliai kelsis iš rytų!

Vidurnaktį! Sapne, žvaigždžių lydėtas,
Ateisiu prie jos durų paklabent.
Kad būt ir man paruošta ten ilsėtis!
Kaip ten bebūtų, o gražu gyvent!

41. Iš jaunojo Verterio kentėjimų

1775.

Taip mylėt kiekviens jaunuolis geidžia
Ir mergaitė būt taip mylima.

Ak, kodėl pikta kančia mus žeidžia
Ši visų švenčiausia palaima?

Tu apraudi ją, širdie jautrioji,
Pagerbi atjautimu giliu.

Žvelk tau jo dvasia skausminga moja:
Būki vyras, neik manu keliu.

42. Amžinai

Dėl to, kad visa, ką žmogus galėtų
Vadinti laimės dieviškos vardu,
Draugystę, santarnę, retai regėtą,
Tvirtumą ir šventumą pažadų,
Tą šviesą, kur išminčiai ir poetai
Vien įkvėpimo patiria metu,
Aš visa tai joje atrast galėjau
Ir valandom gražiausiom sau laimėjau.

43. Taurė

Puikiai piaustinėtą pilną taurę
Kėliau aš prie lūpų abiem rankom,
Iš jos saldų vyną godžiai gėriau,
Ir vargus ir rūpesčius užmiršdams.

Ir atėjo pas mane Amūras
Ir pažvelgęs juokėsi reikšmingai
Lyg nesusipratėlio gailėdams.

"Drauge, aš žinau gerą indą,
Vertą, kad jin sielą paskandintum.
Ką žadėsi, jeigu tau pavesiu
Jį, pripildytą nektaro kito?"

O kaip draugiškai jis žodį laikė,
Su palankumu tave, o Lida,
Man taip išsiilgusiam paskirdams.

Tavo mielą kūną apkabindams,
Iš ištikimųjų tavo lūpų
Tyrą meilės balzamą ragaudams,
Su palaima aš galiu sakyti:

Ne dar tokio indo be Amūro
Joks dievų ligšiol nėra turėjęs.
Tokių formų neiškals Vulkanas
Savo nuostabiais dailiaisiais kūjiais,
Ant kalvų žaliųjų pats Lyėjus
Su seniausiais ir gudriausiais faunais
Rinktines kekes sau gali spausti,
Paslaptinę raugą ten idėti:
Tokio gėrimo nepagamins jis niekad.

44. Lidai

Lida, vienintėlis, kurį tu mylėt gali,
Turi, iš tiesų, tau visai priklausyti.
Ir jis priklauso vien tik tau,
Nes, vos aš nuo tavęs nutolstu,
Man atrodo greitojo gyvenimo
Triukšmingas judėjimas-
Tik lengvas žydėjimas, pro kurį
Aš tave vis lyg debesyse matau:
Tu švieti man ištikimai ir draugiškai,
Kaip pro šiaurės pašvaistės spindulius
Amžinosios žvaigždės mirga.

45. Su tavim

Viskas skelbia apie tave!
Sušvinta puikioji saulė-
Tikiu tuoj išvyst ir tave.

Kai tu įžengi į sodą,
Esi kaip rožių rožė
Ir kaip lelijų lelija.

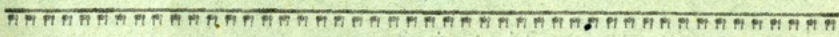
Kada tu šokyj sukies,
Sukasi visi žvaigždynai
Su tavim ir aplink tave.

Naktis! Tebutų tai naktis!
Bet tu peršvieti mėnulio
Malonų, meilų žibėjimą.

Miela ir nuostabi esi,
Ir gėlės, mėnuo ir žvaigždės
Lenkiasi, saule, tik tau.

^u
Sale! Tai būki tu man
Kūrėja gražesnių dienų.
Būtis ir amžinybė su tavim.

IV. FILOSOFINĖS - RELIGINĖS
MINTIES EILĖRAŠČIAI

46. Proemion

Vardan To, kurs, patsai Save sutvėręs,
Nuo amžių vis nauja kūryba žėri,
Kurs kuria jėgą ir veiklumą,
Tikėjimą ir meilę ir tvirtumą,
Kursai, vardu taip nuolatos vadintas,
Esmėj visuomet liko nepažintas:

Įtempk, kiek nori, akį arba mintį,
Randi tik tai, kas gali Jį priminti,
Ir dvasios siekiui, kylančiam liepsna,
To priminimo, vaizdo to gana:
Ir tave traukia, neša tai toli,
Grazėja viskas tavo pakely,
Nebeskaitai, nebematuoji laiko,
Kiekvienas žingsnis darosi be saiko.

Kas būtų Jis, jei tik iš oro veiktų,
Visatai skriet aplink Jo pirštą reiktų!
Jam tinka viską iš vidaus gaivinti:
Save gamtoj, o ją Savy talpinti,
Kad viskas, kas Jame beegzistuotų,
Jo galios ir Jo dvasios nepustotų.

Yra ir žmogaus sieloj Visata,
Todėl visuomet kiekviena tauta,
Ką tik geriausio ir gražiausio žino,
Tai save Dievu, Viespačiu vadina,
Erdves ir žemę paveša Jo valiai,
Jo bijosi ir myli Jį, kur gali.

47. Pasaulio siela

Išskliskit po erdvynų regijonus
Iš puotos šios šventos
Ir skriekite per artimiausias zonas
Pripildyt Visatos.

Jau sapną šviesųjį dievų siūbuojat
Beribėj tolumoj
Ir po žvaigždėm taip draugiškai žėruojat
Erdvynų platumoj.

Ir vis tolyn, galingosios kometos,
Jūs skriekiate tiksliai,
Per labirintą saulių ir planetų
Nutysta jūs keliai.

Tada žemes nesuformotas griebiat
Kūrybos įkaršty,
Ir ten kas kart stipriau gyvybė žiebias,
Tartum liepsna skaisti.

Žydėjimu puikiu, apskrieję ratą,
Papuošiate erdves
Ir akmenim daubos dugne nustatot
Jūs formas pastovias.

Dabar save pralenkt jau viskas stengias,
Prasideda kova,
Vanduo sujunda, žaliai tyrai dengias,
Ir dulkę net gyva.

Ir sklaistosi nuo šios kovos meilingos
Ūkų, tamsos danga,
Ir spindi tolumos erdvių ruimingos
Puik/iausia prabanga.

Pavydalu gausingą traukia būri
Savin šviesa linkšma,
Ir jūs nustebę su džiaugsmu jon žiūrit,
Tartum pora pirma.

Bet neribotassiekis greit užgęsta
Sukeistame žvilgsny,
Ir, iš Visatos kilęs, jon paskęsti
Dėkingas tu eini.

48. Žmogaus ribos

Kada praamžinas
Šventasis Tėvas
Ramia ranka
Iš skriejančių debesų
Palaimos žaibus
Virš žemės sėja,
Bučiuoju aš patį
Krašteli Jo drabužių
Su vaikišku šurpu
Paklusnioj krūtinėj,

Nes su dievais
Neturi varžytis
Joks žmogus.
Jei jis pasikelia
Ir pasiekia
Viršugalviu žvaigždes,
Niekas nebelaiko
Siūbuojančių puspadžių,
Su kuriais žaidžia
Debesys ir vėjai.

Testovi jis tvirtais,
Pajėgiais sąnariais
Ant gerai pagrįstos,
Pastovios žemės,
Tenesiekia aukščiau,
Kaip su ažuolu
Ar su vynmedžiu
Susilyginti.

Kas skiria
Dievus nuo žmonių?
Daug bangų
Nuo jų eina,
Jie amžina srovė.
Mus iškelia vilnis,
Prarija vilnis,
Ir mes paskęstam.

Mažas ratas
Riboja mūs gyvenimą,
Ir daugelis kartų
Viena po kitos
Sudaro mūs būties
Nesibaigiančią grandinę.

49. Dieviška

Kilnus tebūna žmogus,
Jautrus ir geras,
Nes vien tik tai
Išskiria jį
Iš visų būtybių,
Kurias pažįstam.

Garbė nepažįstamoms
Aukštosioms esybėms,
Kurias mes nujaučiam;
Jo pavyzdys temoko mus
Į anas tikėti,

Nes neįautri yra gamta:
Šviečia saulė
Virš gera ir pikta,
Ir nusikaltėliui
Žiba kaip ir gerajam
Mėnuo ir žvaigždės.

Vėjas ir sriautai,
Perkūnas ir kruša
Puola pakelei
Ir užklumpa,
Pro šalį skubėdami,
Vieną vardan kito.

Taip pat ir laimė
Lūkuriuoja minioj
Ir krenta čia ant berniuko
Nekaltų garbanų,
Čia ant pliko
Niekšo pakaušio.

Pagal amžinus, pirmykščius,
Didžiuosiu įstatymus
Turim mes visi
Savo būties
Skritulius atbaigti.

Vien tik žmogus
Pajėgia negalima:
Jis išskiria,
Pasirenka ir teisia,
Jis gali akimirksniui
Suteikti pastovumą.

Jis vienas gali
Gerąjį apdovanoti,
Piktąjį nubausti,
Gydyti ir išgelbėti,
Visa, kas klysta ir sklaidos,
Naudingai sujungti.

Ir mes garbinam
Nemirtinguosius,
Lyg jie būtų žmonės,
Darytų dideliu mastu,
Ką geriausias mažu
Padarė arba galėjo.

Kilnūs žmogus
Tebūna jautrus ir geras,
Nepailsdamas tekuria jis,
Kas teisinga ir naudinga.
Tebūna jis paveikslas
Anų nujaustų esybių.

50. Žmogaus jausmas

Ak, dievai, dievai didieji,
Aukštame danguj tenai!
Jūs mums duokite šioj žemėj
Tvirtą mintį, tikrą drąsą,
Tai paliksim, malonieji,
Aukštą dangų jums tenai.

51.

""""

Kai mane perdien vilioja
Tolimųj melsvi kalnai,
Naktį virš galvos žėruoja
Stebuklingi žvaigždynai,

Aš žmogaus dalia didžiuojuos
Per visas dienas naktis:
Kai tiesa jį vainikuoja,
Koks gražus ir didis jis.

52. Pastovumas kitime

Kas ta laime nenorėtų
Pagyvent bent kiek ilgiau?
Bet žiedų gausingą lietų
Štai vakaris purto jau.
O ar džiaugtis lapais klevo,
Teikiančiais pavėsį man?
Vėtra, rudeniį pagavus,
Paskandins ir juos purvan.

Nori vaisių pasiskinti,
Tai skubėki visada!
Medis, baigęs tuos nokinti,
Mezga jau kitus slapta.
Keičias nuo lietaus kas kartą
Veidas slėnių ir kalnų.
Ak, neplauksi antrą kartą
Tam pat sriaute vandenių.

Ir tu pats! Tai, kas kas dieną
Stovi prieš tave tvirtai:
Miesto rūmus, mūro sienas
Vis kitom akim matai.
Štai tos lūpos jau prapuolę
Ir jų saldūs bučiniai
Ir ta koja, stirmos šuoli
Vijusi uolom šauniai.

Ta ranka, kuri galėjo
Prisiliest švelniai kadai,
Ir tie sąnariai dailieji, -
Visa kas jau nebe tai.
O ir tai, kas vardą tavo
Dabar neša vietoj šioj,
Kaip banga čia atkeliavo
Ir virs elementu tuoj.

Leisk, kad vienumon sueitų
Taip ir galas ir pradžia,
Ir greičiau, negu daiktai tie,
Pats pranyktumei iš čia.
Ir dėkok, kad mūzos žada
Dovanų tau nemarių:
Turinį krūtinėn deda,
Teikia formų jam taurių.

V. EPIGRAMA, SATYRA

53. /Ein Gleiches/

Minties bailumas
 Ir netvirtumas,
 Nusiminimas,
 Nesiryžimas
 Vargo nešalins,
 Laisvės neneš.

Kas prieš nelaimės
 Kaujas be baimės,
 Nelinksta niekad,
 Vis tvirtas lieka,
 Ranką dievų tas
 Pagalbon prisauks.

54. Viltis

Savo rankom dirbki, veiki,
 Sieki laimės, ją atbaiki!
 Nepailsk ir tu laimėsi!
 Ne, ne veltui rankos dirba:
 Tas medelis-dar tik virbas-
 Duos ir vaisių ir pavėsi.

55. Nuosavybė

Man niekas nepriklauso čia,
Tiktai mintis, kuri slapčia.
Man sieloj išsiskleidžia,
Ir tas akimirksnis brangus,
Kuriuo likimas palankus
Pilnai man džiaugtis leidžia.

56. Atminčiai

Tu keliauji laimės rasti?
Žvelk, koks gėris lieka čia.
Laimę tik išmok suprasti
Ir visad turėsi ją.

57. Geriausia

Galva jei svaigsta ir širdis,
Ką dar geresnio rasti?
Kas nemylės ir nebeklys,
Lai duodas tas apkasti.

58. Lyg ir mirtis

Verk prie Amūro karsto, o mergyt,
Čia žuvo jis dėl nieko menko.
Bet ar tikrai jis miręs? Dar negaliu sakyti,
Nes menko nieko jam prikelt užtenka.

59. Šviežias kiaušinis, geras kiaušinis

Entuzijazmas mūs šviesus
Visai į austrę panašus:
Šviežia nesunaudota likus,
Ji darosi ne koks dalykas.
O įkvėpimas tai ne silkė:
Apsūdyt metams nesivilki.

60. Skalikas

Kai mes tikslan savais keliais
Linksmi ir smagūs jojam,
Už nugaros mums atkakliai
Vis skalina ir loja.
Matyt, kažkoks šunytis mus
Lydėt susigalvojo,
Ir jo kiauksėjimas kimus
Tik rodo, kad mes jojam.

61. Recenzentas

Aš kartą priėmiau po savo stogu
Vyruką vieną kaip padorų žmogų.
Prie stalo valgiau aš kaip paprastai,
Vyrukas mano kimšo gi tik tai,
Ka aš laikiau dezertui.
Pripampusi nėvienam kartui,
Ji velnias pas kaimyną joja,
Kur mano valgius jis biauvoja:
"Sriuboj pipirų nepakanka,
Nerūdas kepsnis, vynas menkas..."
Po tūkstančio perkūnų!
Tai recenzentas! Užmuškite tą šunį!

62. Juokdario epilogas

Dariau aš ir gerų darbų,
Garbė jum teko, -nesvarbu,
Nes šiam pasauly, patikėk,
Bematant viskas bus vistiek.
Kai už kvailystę giriamas esu,
Širdis man juokias, iš tiesų,
Už gerą darbą baramas piktai,
Aš abejingai priimu tatai.
Kai galingesnis ima mušt mane,
Sakau aš: "Tai juokai?.. Ar ne?"
Bet jeigu jis iš man lygių,
Susitvarkau aš su tokiu.
Kai man likimas šypsos palankiai,
Tada dainuoju aš smagiai,
O kai jo ratas slegia mirtinai,
Sakau: taip bus ne amžinai!
Tu nedejuoki vasaros metu,
Kad žiemą bus dienų šaltų,
Nes, viesului žiemos atūžus,
Mum daugel džiaugsmo teiks pašliūžos.
Ką tinkamas daryt galiu,
O saulė vis savu keliu
Per dangų rieda ir keliauja
Kiekvieną dieną taip iš naujo.
Ir ponams ir tarnams namų
Nelaimių tenka ir džiaugsmų.
Kas jie bebūtų, jiems vis viena
Miegot, gert, valgyt reik kas dieną.
Tai būk ramus ir išmintingas,
Gyvenk, kaip šis kvailys protingas.

Ak, tebūna jau taip! Tai ateikit jūs, rūpesčiai
meilės,
Ir, išviļę kitus, širdi pripildykit man.

66. Laiko matavimas

Smėlio laikrodis, Eroze, tau kiekvienoj rankoj!
Kaip, lengvabūdi? Dvejaip laiką matuoji tu?
Ilgos valandos būna nutolusių mylimųjų,
Greitai bėga jos, kai jie esti kartu.

67. Pažinta laimė

Tai, ką gamta santūriai tarp daugelio išdalina,
Davė sauja pilna ji vienintėlei tau.
Ir tu, visų gerbiama, apdovanota puikiausiai,
Dalią sujungt sutikai su laiminguoju manim.

68. Parkas

Koksai dangiškas sodas iš dykumos čia kyla,
Auga ir žiba gražiai saulėje štai prieš mane.
Atalsuojate puikiai Kūrėją jūs, žemės dievybės:
Ežeras ir akmuo, paukūtis, gyvūnas, žuvis...
Tik kad jūsų būstas visišku rojumi taptų,
Trūksta laimingojo čia, trūksta rinktės subatos.

69. Anakreono kapas

Čia, kur rožė žydi, kur vynuogės laurą apraizgo,
Kur purplelio daina, žiogo gliemėlė girdėt,

Kieno tas kapas, gyvenimu taip dievų papuoštas
Ir pagražiatas? Tai Anakreono rintis.
Vasara, pavasariu, rudeniu dainius laimingasai
džiaugės,
Nuo žiemos pagaliau pridengė jį kalva.

70. Šveicarijos Alpės

Uri, 1797. X. 1

Vakar dar buvo galva tau tamsi, lyg plaukai
mylimosios,
Kurios vaizdas brangus moja man iš toli,
Bet žilu sidabru pasipuošė rytą viršūnė,
Tai audringoj naktį sniegas apkrito ją,
Ak, ir jaunystę su senatve taip arti gyvenim-
mas jungia,
Lyg tas sapnas lakus, vakar ir šiandien
rišas.

71. Vienatvė

Jūs, kurios medžiuos ir uolose esat, o švento-
sios nimfos,
Duokit tai kiekvienam, ko tik jis trokšta
tylojį
Abejojančiam teikit stiprybės, liūdnamam pa-
guodos,
Mylinčiam leiskite, kad laimė sutiktų jį,
Nes jums davė dievai tai, ką žmonėms jie at-
sakė:
Tą, kurs pasitiki jum, gūost ir raminti
mokėt.

72. Naujoji sirena

Apie sirenas arteko girdėt? Melpomenos jos
dukters,
Puikiai supintom kasom, spindinčiais laime
veidais,
Paukščiai tačiau žemyn nuo juosmens, pavojingos
meiluzės,
Iš jų saldžiosios burnos gundanti liejos
daina.
Jom gimininga viena ligi juosmenio graikiško
grožio,
Papročiu šiaurės žemyn keliais kukliai ap-
siaustais,
Taip pat dainuoja jinai vakarų ir rytų laivi-
ninkam,
Jo užburtoji mintis regi Heleną visur.

73. Iš Epigramų

Venecija, 1790

Sarkofagus ir urnas stabmeldis gyvenimu puošė:
Faunai šoka aplink ir su bakchančių pulkais
Suka gražiai ratelius. O žiakojis papūtžandis
pučia
Skambanti raga, linksmi aidi jo tonas smagus.
Būgnai, cimbolai ten groja, mes marmurą matom
ir girdim.
Paukščiai sparnuoti! Kaip jūs lesat šiuos
vaisius skaniai.
Nugali mirtį gausumas tasai, pelenai negyvieji,
Rodos, tenai tylumoj džiaugias gyvenimu dar.

Tegu vėliau sarkofagą dainiaus gausingai ir
puikiai
Supa vaizdai tie, kuriuos puošė gyvenimu jis.

Šitą gondolą prilyginu aš siūbuojančiam lop-
šiui,
Gi dėžutė virš jos karstą primena man.
Taip, iš tiesų! Supdamies tarp lopsio ir kars-
to, didžiuoju
Šios buities kanalu plaukiam be rūpesčio
mes.

Taip uoliai piligrimas keliauja! Ar šventąjį
ras jis?
Ar ten girdės ir iėvys vyrą, stebuklingą
kadais?
Ne, jo nėra jau seniai: tik liekanas tu ten
atrasai:
Kaukolė jo gal tiktai, kaulų dar pora gal
bus.
Mes pilgrimai visi, kurie Italiją lankom:
Kaulus pabertus tiktai garbinam ten pa-
maldžiai.

Stovi ramiai arsenale du senoviški, graikiš-
ki liūtai.
Rodos maži šalia jų vartai ir bokštai
aplink.
O kad nuženg tų žemyn dievų motina, - prie
jos vežimo
Glaustūs ir džiaugtūs jie savo pakinktu.
Tačiau
Ilsis liūdni, nes patronu laiko Venecija spar-
nuotą
Katiną naują, kuris murkia dabar ten vieur.

Daug mokinių isigyja klejoklis ir jaudina minią.

Tikras šminčius kelis mylinčiusturi tiktai.
Juk stebuklingi paveikslai menka dažnai būna

tapyba:

Meno ir dvasios darbai, - jie juk ne miniai
skirti.

Laisvės apaštalai - jų niekadose aš nemėgau, kiek
vienas

Sauvalės tik, iš tiesų, trokšdavo sau pagaliau.
Nori daug išvaduot, - tai tarnauti daugeliui

drįski.

Kaip tai sunku gali būt, - nori žinot? Pamėgink!

Kalkit ant kryžiaus kiekvieną klejoklį prieš
trisdešimt metų:

Kai jis pasaulį pažins, šėliu apgautasai taps.

Liūdną Prancūzijos lemtį didieji turi atminti,

Bet mažieji tatai turi atmint dar daugiau:

Žuvo didieji, bet kas apsaugoti minią galėjo

Nuo jos pačios, jei minia tapo tironu minios.

Ar ne teisingai mes d'arom? Juk minią apgauti
mes turim.

Žvelk, kaip netikusi ji, kokia laukinė! Tikrai
Šitaip atrodo visi piktai ir šiurkščiai apgau-

tieji.

Būki teisingas, tada grįš žmoniškuman jina.

Savo paveikslą dažnai kunigaikščiai vos si-
dabruotam
Varyje iškala ir taušą apgauna ilgam.
Antspaudą dvasios išpaudžia klejokliai mele
ir kvailybėj,
Auksu tai laiko tačiau žmonės be prabos
akmens.

-Viskas aiškėja gražiausiai, -mokinys taip kal-
bėjo:
-Iš tų teorijų, kur meisteris skelbia
gudriai.
Ar ne puikiai padarėte jūs šitą kryžių iš
medžio?
Kūnui gyvajam nubaust tiks, iš tiesų, jis
gerai.

Jei kaip žmona ir namų moteris aš gyventi
galėčiau,
Būčiau linksmas, ištikimas, vėrą myluočiau
švelniai.
Taip dainavo viena Venecijos gatvės mergaitė,
Ir man gražesnės maldos niekad neteko girdėt.

Kokią mergaitę, klausiat, norėčiau turėt? Aš turiu
ją,
Tokią, kaip troškęs buvau, tik daug vertesnę
dar.
Jūrų krantu ašėjau ir geldelių ieškojau. Vie-
nojų
Perlą radau. Jį dabar saugau šventai prie
širdies.

Myliną miela laikyt glėbyje, kai ji pirmąjį
kartą

Plakančia širdžia jautriai mylinti sakos
tave.

Bet mieliau sukrutėjimą jausti naujosios
gyvybės,

Kuri maitinas tyliai po mylima širdimi.

Jau ankstyvųjų dienų ji judesius bando, jau
beldžias

Taip neramiai, trokšdama šviesą dangaus
paregėt.

Bet kelias dienas dar palauki: jau greit per
šią buiti

Lemtū likimo taku horos gr iežtai ves tave.

Lai tavęs laukia Rely, kas žadėta bus, mylimas
vaikė,-

Meilė sukūrė tave, meilė tebus tau dalia.

T U R I N Y S

I. Dainos

1. Mūzų sūnus	3
2. Džiaugsmas ir kančia	4
3. Auksakalio mokinys	5
4. Kristutė	6
5. Susitikimas ir atsisveikinimas	7
6. Su išpieštu kaspinu	8
7. Kovas	8
8. Atkaklioji	9
9. Užburtoji	10
10. Tyrų rožė	10
11. Šokie daina	11
12. Stalo daina	12
13. Gražioji naktis	14
14. Vasarą	14
15. Laimė iš tolo	15
16. Belindai	16
17. Prisimenant	17
18. Liūdesys	17
19. Prie upės	18
20. Nutolusiajai	18
21. Atsisveikinimas	18
22. Mignon'ai	19
23. Linai	20
24. Atrasta	20
25. Mylimojo artuma	21

II. Baladės

26. Mignon	23
27. Tulės karalius	24
28. Dainius	24
29. Žvejys	26
30. Alksnių karalius	27

31.	Numirėlių šokis	28
32.	Lobių kasėjas	29
33.	Vaikščiojantis varpas	31
34.	Jaunuolis ir malūno upelis	32

III. Įvairūs eilėraščiai

35.	Mergaitė kalba	35
36.	Augimas	35
37.	Ispėjimas	36
38.	Aplankymas	37
39.	Vidurnaktį	38
40.	Sužadėtinis	39
41.	Iš jaunojo Verterio kentėjimų	40
42.	Amžinai	40
43.	Taurė	40
44.	Lidai	41
45.	Su tavim	42

IV. Filosofinės-religinės minties
eilėraščiai

46.	Proemion	43
47.	Pasaulio siela	44
48.	Žmogaus ribos	45
49.	Dieviška	46
50.	Žmogaus jausmas	48
51.	""	48
52.	Pastovumas kitime	49

V. Epigrama, satyra

53.	/Ein Gleiches/	51
54.	Viltis	51

55.	Nuosavybė	52
56.	Atminčiai	52
57.	Geriausia	52
58.	Lyg ir mirtis	52
59.	Šviežias kiaušinis, geras kiau- šinis.	53
60.	Skalikas	53
61.	Recenzentas	53
62.	Juokdario epilogas	54

VI. Antikinės formos eilėraščiai

63.	Artojui	55
64.	Ispėjimas	55
65.	Saldūs rūpesčiai	55
66.	Laiko matavimas	56
67.	Pažinta laimė	56
68.	Parkas	56
69.	Anakreono kapas	56
70.	Šveicarijos Alpės	57
71.	Vienatvė	57
72.	Naujoji sirena	58
73.	Iš Epigramų	58

Goethe - Jūsų nuodėmė!